

Hit Élet

Szigliget

V. ÉVFOLYAM
2010. 2. szám 41.

NAGYBÖJT

Hamvazószerda jele, szürke hamuja arra figyelmeztet, ami sorsunkban törékeny, emberségünkben esendő. Arra, hogy halandók vagyunk. Mivel csak így, ennek teljes tudomásulvételével érthetjük meg azt a másik „gyengeséget”, „isteni gyengeséget”, amire hamvazószerdán fölkészülünk: Krisztus halálát.

A nagyböjt első napja nem véletlenül a halandó emberé, ahogy az utolsó se véletlenül a sírba fektetett Istené.

Krisztus halandóságunkban adhatott nekünk egyedül halhatatlan találkozót, ahogy ezt a József Attila-sorok szándékuk ellenére is megfogalmazzák:

*„Aki halandó, csak halandót
szerethet halhatatlanul”.*

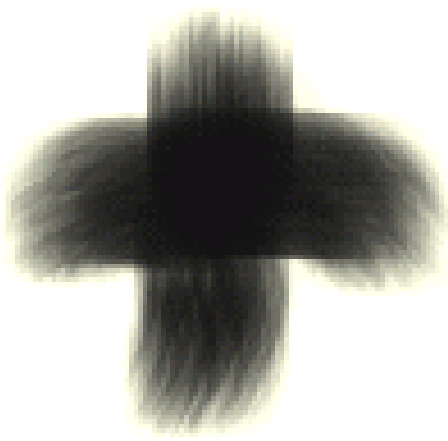
Ez az isteni szeretet legmélyebb titka, mely épp veszendőségünket választotta örök találkozóhelyül.

A hamu keresztjéről a kereszt halottjáiig egyenes út vezet, egyazon út különböző stációin át. Minden állomás veszendőségünk egy-egy fejezete: tökéletes osztozkodás Isten és ember közt – halálban és halhatatlanságban.

Ezt az utat a szeretet írta elénk, végigjárni is egyedül a szeretet képes hát. A kölcsönös szeretet és a kölcsönös szenvedés: Isten és ember kölcsönös szeretete és kölcsönös szenvedése. Mivel ahogy Istennek szenvedés volt halálunk és bűneink vállalása, nekünk se lehet eljutnunk Isten tökéletes halhatatlanságába és tökéletes ártatlanságába, egyedül szenvedések árán, s egyedül a szeretet erejével.

A nagyböjt tehát lényege szerint a szeretet legmélyebb titkaiba való beavatás. A halál burka alatt itt érik a legvakítóbb fény, Isten és ember közös hajnala.

Pilinszky – Kölcsönös szeretet, kölcsönös szenvedés

Tompa Mihály: Bűnbocsánat

Az arc porban hever s a könny ömöl, a hú vezeklő bűnét látja
csak...

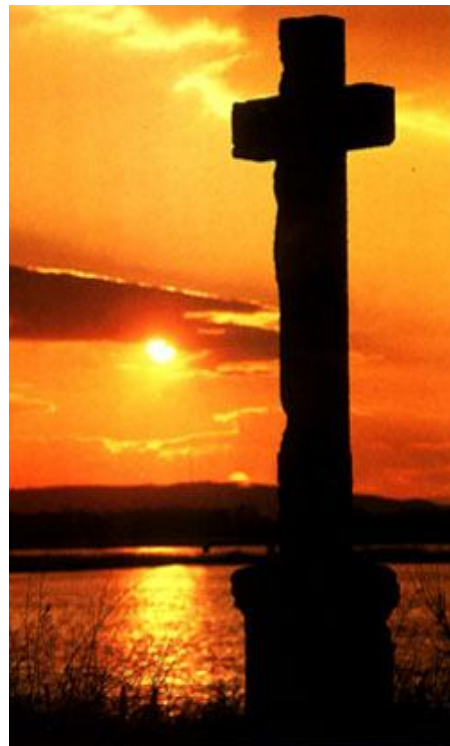
S hogy Istenhez fordul bocsánatért: szétválni kezd lelkében
szín, salak.

S ha a sziv meglágyul, mint a viasz, uj ember lenni a bűnös ha
kész.

Felé hajlik az égi irgalom: *Bizzál fiam, bűnöd bocsátva léssz!*

Nagyböjti gondolatok

Nap mint nap oly sokan borulnak térdre, hogy Istenhez forduljanak gondolataikkal, választ kapjanak gyötrő kérdéseikre, orvosságot bajaikra, fájdalmaikra. Keresik az emberek a különféle betegségek ellenszerét, a választ a társadalmunkat feszegető kérdésekre, a kiutat az értelmetlen háborúkból, katasztrófákból. Kérnek Istentől lelkesítő, erőt adó, szép verseket, irodalmi műalkotásokat, melyek szárnyalásra ösztönöznék a fiatalokat. Harmóniát, mely a dallamok egyetemes nyelvén új világot nyit meg előttünk, színeket, festményeket, melyek beragyogják az életünket. Szükségünk van épületekre, gyárakra, hidakra, melyek otthont, munkát jelentenek számunkra, melyek összekötnek, elvezetnek a testvéreinkhez. Imáinkban rengeteg kérést fogalmazunk meg tudatosan, de nagyon sokszor csak akaratlan felsóhajtásainkban.

Mindnyájunkban Isten csodás kincsei, a meghallgatott imákra adott válaszai rejlenek. Mint a vasérc vagy az arany a tárnák mélyén, az igazgyöngy a kagylóban a tenger fenekén, ott lapul benned, bennem a képlet, mely orvossággá válva, életet menthet, a tervrajz, melyből kígyózó út lesz, hogy testvéredhez vezesse lépteid. Benned van a béke-terv, melyet, ha alázattal megfogalmazol, hangosan kimondasz, elhallgatnak a fegyverek, és mosoly költözik a gyermekek arcára.

A titok, a csoda benned van! A nagyböjt szent idejében még inkább, mint máskor. Felszínes csapongások, üres lötyögések helyett, magadba kell mélyedned, hogy felfedezd a lelkedben rejlő értékeket. Merülj el a csendben! Csodálatos érzés ott bent meghallani a verset, meglátni a festményt, a képletet, a megoldást, és szépen vázlatokat készítve, lassan világra szülni azt. A gondolat, mely nemcsak neked fontos, ott bent, bensődben kezd körvonalazódni. Még csak dereng, de te érzed, hogy belőled kikíváncsozik. S mint a bányász a föld mélyében, a sötétben egyedül dolgozol, megfogod, megfogalmazod, a felszínre hozod, hogy megajándékozd vele a világot. Csodálatos érzés az igazi érték, a szellemi kincs szülőjének lenni, amely tulajdonképpen nem egyéb, mint a meghallgatott imákra adott isteni válasz.

Persze a gonosz szeretné elhíttetni, hogy te értéktelen vagy, meddő föld, üres puszta. Azt hazudja, hogy benned nincsenek igazgyöngyök, kár is elmerülnöd önmagadban, úgysem találsz ott semmit. Azt mondja: szórakozz, légy vidám, élj a mának, magadnak, neked sem ad senki semmit ingyen! Ne hidd el neki, hazudik: Te Isten gyermeke vagy, felbontatlan levél, melyre a Teremtő az ő gyermekei iránti végtelen szeretetét írta, fogalmazta meg csodálatosan. Általad akarja tovább teremteni a világot az Isten, választ küldeni a sokakat gyötrő kérdésekre. Ne vesítsd el magad, mert válasz vagy valakiknek, sokaknak! Kicsinységed ne aggasszon, piciny ceruzaheggyel írtak remekműveket! Ismerd meg magadat, ne félj! Tiszta vágyaid vezetnek legszebb álmod felé, mely újból és újból visszatér, mint a téged teremtő Isten szava. Igaz, hogy sötét a tárna, az értékeket nehéz felszínre hozni, mégis ebbe az irányba indulj el! A bányászat után tüzes kohóban tisztítják az ércet. Ne félj, megéri!

Bízzál alkotódban, a nagyböjti szent idő számodra is új világot nyithat! Alkoss! Magadból adj csodát! Hegyeket mozgató őserő van benned. Merd megtenni azt, amiért világra születted! Add át ajándékaidat, s így a világot tovább teremtő Istennek társa leszel!

(Böjte Csaba)

Nagyböjti tanácsok

A nagyböjtt nem pusztán vallási hagyomány, hanem az elmélyülés és a megtérés ideje.

Határozzuk el, hogy előre elolvassuk a vasárnapi olvasmányokat! Ha nincs időnk mindegyikre, olvassuk el csak az evangéliumot!

Gondoljuk át, mire költünk túl sokat! Ruhára? Pizzára, hamburgerre? Cigaretta? Válasszuk ki egyet, és „böjtöljünk” e téren, a megtakarított pénzt pedig adjuk rászorulóknak!

Amikor elmegyünk dolgozni, és amikor a napi munka után hazatérünk, csendesedjünk el, mondjunk néhány perces imát.

Olvassuk el Márk evangéliumát! Ez a legrövidebb evangélium, amelyet akár egyszerre végig lehet olvasni, és amelyben a többi evangéliumnál is nagyobb hangsúlyt kap nagyböjt szimbóluma, a kereszt.

Néha kapcsoljuk ki a rádiót, a televíziót! Talán szokatlan a csönd, de így könnyebb odafigyelni saját magunkra és a környezetünkre.

Vegyünk (elő) egy jó lelki könyvet, és tegyük az éjjeliszekrényre! Esténként olvassunk belőle egy-egy fejezetet!

Gondoljuk át, melyik rossz szokásunk miatt nem tudunk azzá lenni, akinek Isten megálmodott! Nagyböjtben tudatosan hagyjunk fel ezzel a szokással!

Nemcsak étellel böjtölhetünk, hanem bármi mással is. Úgy is „böjtölhetünk”, hogy elhatározzuk: tartózkodunk a rossz szokásainktól!

Imádkozzunk az emberekért! Ha az utcán vagy járművön meglátunk valakit, akinek úgy érezzük, szüksége van rá, mondjunk el érte egy imát! Gondoljunk Alexandriai Philón szavaira: „Mindenkivel légy szeretetteljes, mert bárkivel találkozol, mindenki nagy belső küzdelmet vív”.

Környezetünkben számos lehetőség van az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlására (Mt 25,35-36: „Éhes voltam, és adtatok ennem. Szomjas voltam, és adtatok innom. Idegen voltam, és befogadtatok. Nem volt ruhám, és felruháztatok. Beteg voltam, és meglátogattatok. Börtönben voltam, és fölkerestetek”). Gondoljuk át, milyen szolgálatot vállalhatnánk nagyböjtben!

Gondoljuk át, mi az, ami túl fontossá vált az életünkben, és jó volna kissé elfordulni tőle! Tegyük konkrét elhatározást!

A nagyböjtt eredetileg a keresztségre való felkészülés ideje volt. A megkeresztelt ember nagyböjtben felkészülhet a keresztségi fogadalom húsvéti megújítására. A keresztelekor többek közt megígértük (vagy nevünkben a szüleink ígérték meg), hogy ellene mondunk a bűnnek. Járuljunk szentgyónáshoz! Ha régen gyóntunk, mondjuk meg a papnak, és kérjük meg, hogy segítsen!

Hamvazószerda és nagypéntek szigorú böjti napok. Ezeken a napokon háromszor eszünk, de csak egyszer lakunk jól. Pénteki napokon tartózkodjunk a húsételektől. A böjtt fiatalok, idősek, és beteg számára nem kötelező, ők vállaljanak helyette más jó cselekedetet!

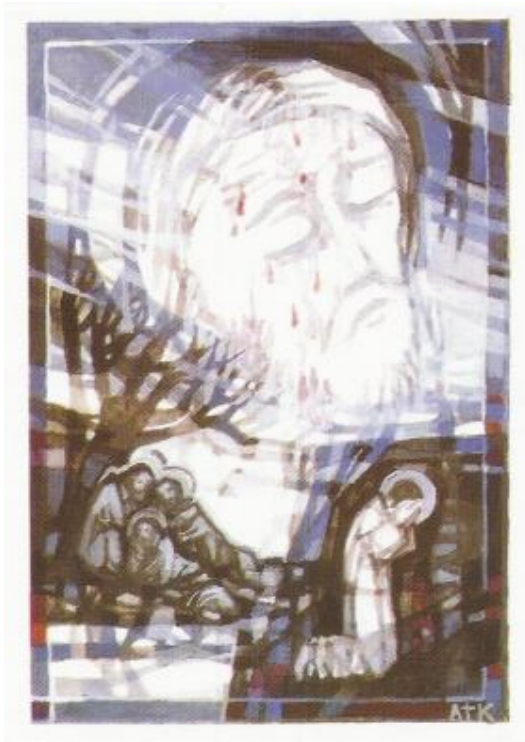
Tenger Szilárd
Elnémult a zene.
Nincs többé tánc.
Készítsd fel lelked ember,
A SZENTIDŐ téged vár!

Ideje újra megfordulni!
Hamut szórni fejedre,
Hogy emlékezz mindig
Porrá váló nevedre.

Nézd a magányban
küszködött.
Olajfák hegyén könnye
véres!
Nem magáért verejtékezik.
Érted! Ki oly vétkes.

Nézd a keresztet!
A haldokló királyt.
Ki megfeszítve is,
Áldotta Izrael fiát.

Bűnük terhét ő cipelte.
A kereszt őt verte földre.
De tovább harcolt a szeretet,
S így a halált összetörte.

E-mail:
hit.elet.szigliget@gmail.com

Én nem voltam a Tábor hegyén,
Arcod sem láttam fényleni,
De az a kert, a Getsemáni
Már elém szokott sejleni.

Olajfák hegyén nem volt béke
És jóra sem volt akarat,
S tudtam: egyedül most maradtál
Áldozat, síró fák alatt.

Nem ismertem a Diadalmast,
Csak a keresztet cipelőt,
Az ezüstpénzért eladottat,
A mégis értünk szenvedőt.

A Golgotánál térdre esve,
Világ rengését élve át
Most szívszorongva egyre várom,
Úgy várom azt a szép csodát,

Azt a Húsvétot, azt a hajnalt,
A föltámadás reggelét:
Uram, legyél már végre győztes,
Hisz' áldozatból épp elég!

*Tenger Szilárd
Bartal Klári*